

Sygn. akt II K 33/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agata Makowska - Boniecka**

Protokolant – stażysta E. R.

przy udziale Prokuratora – ---

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 roku

sprawy:

K. D.

s. M. i G. z d. Z.

ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 11 grudnia 2018 r. ok. godz. 0:25 w P. kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej nie stosując się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt VIII W(...) na okres 1 roku od dnia (...) r. do dnia (...) r.

t.j. o czyn z art.. 244 kk

II. w dniu 13 grudnia 2018 r. około godz. 20:35 w N., gm. P., kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w I badanie – 0,44 mg/l, II badanie – 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie stosując się przy tym do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia (...)r., sygn. akt VIII W (...), na okres od dnia (...) r. do dnia (...) r.

t.j. o czyn z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. D.** za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

III. uznaje oskarżonego **K. D.** za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie II aktu oskarżenia, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to po zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat,

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000,- zł (pięć tysięcy) złotych,

VI. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu w punktach I i III wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

VIII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby

IX. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w miejsce środków karnych w postaci zakazów orzeczonych wobec oskarżonego w punktach II i IV wyroku orzeka wobec oskarżonego łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat,

X. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 33/19

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k., w związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu.

UZASADNIENIE

K. D. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 11 grudnia 2018 r. ok. godz. 0:25 w P. kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej nie stosując się do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia (...)r., sygn. akt VIII W (...), na okres 1 roku od dnia (...) r. do dnia (...) r. t.j. o czyn z art. 244 kk;

II. w dniu 13 grudnia 2018 r. około godz. 20:35 w N., gm. P., kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w I badanie – 0,44 mg/l, II badanie – 0,45 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, nie stosując się przy tym do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, orzeczonego przez Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt VIII W(...), na okres od dnia (...)r. do dnia (...) r. t.j. o czyn z art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

K. D. przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia w sprawie. Prokurator złożył wniosek o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu uzgodnionych kar i środków karnych (k. 36). Na posiedzenie Prokurator ani oskarżony nie stawili się prawidłowo zawiadomieni o terminie posiedzenia. Mając na uwadze, że oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz wyraził zgodę na skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy, a zatem okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości, zaś zaproponowane kary i w rezultacie kara łączna jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego, jego dotychczasowej niekaralności i społecznej szkodliwości czynów Sąd uznał, że wniosek Prokuratora zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd podzielił zatem kwalifikację zarzutów aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego z punktu I aktu oskarżenia wypełnił znamiona z art. 244 k.k., zaś czyn oskarżonego z punktu II wypełnił znamiona z art. 178a § 1 k.k. i 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Odnosnie winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów należy zauważyć, iż oskarżony to osoba dorosła, nie cierpiąca na niedostatki intelektualne, które miałyby wpływ na zawinienie, tym samym w ocenie Sądu nie zachodziły okoliczności mogące wyłączyć lub umniejszyć jego winę.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany mu w punkcie I wyroku czyn z art. 244 k.k. Sąd miał na uwadze wskazania z art. 53 k.k., zatem w pierwszej kolejności granice zagrożenia ustawowego powyższego występku tj. od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd miał również na względzie znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów z art. 244 k.k. z uwagi na rodzaj naruszonego dobra, jakim jest dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd miał również na uwadze, aby wymierzona kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego. Nadto Sąd miał na uwadze właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego dotychczasowy sposób życia. Najważniejszą okolicznością łagodzącą w tej sprawie była dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Natomiast okolicznością obciążającą w niniejszej sprawie był z pewnością fakt, że z popełnienia tego czynu oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków i już po zaledwie dwóch dniach ponownie popełnił taki sam czyn, w dodatku w stanie nietrzeźwości.

Mając na uwadze powyższe wskazania, a także z uwagi na konieczność spełnienia celów kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu za pierwszy czyn karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 42 § 1a pkt 1 k.k. było obligatoryjne. Sąd uznał, że oskarżony ponieść musi konsekwencje swego zachowania także i w zakresie pozbawienia go możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi, choćby na minimalny przewidziany przepisem art. 43 § 1 k.k. okres 1 roku.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany mu w punkcie III wyroku czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd również wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 53 k.k., bacząc, aby wymierzona kara była współmierna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał na uwadze, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, tj. art. 244 k.k. i art. 178a § 1 k.k., dlatego sąd skazał oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Jednocześnie sąd wymierzył karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, tj. art. 244 k.k., co nie stało na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Przepis art. 178a § 1 k.k. stanowi, że sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei art. 244 k.k. przewiduje tylko karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Mając to na uwadze, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 244 k.k. po zastosowaniu art. 11 § 3 k.k.

Również i za drugi z czynów zarzuconych oskarżonemu orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 42 § 2 k.k., jak i art. 42 § 1a pkt 1 k.k. było obligatoryjne. Sąd uznał, że oskarżony ponieść musi konsekwencje swego zachowania także i w zakresie pozbawienia go możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi i to na podstawie art. 42 § 2 k.k., jako przepisu przewidującego orzeczenie zakazu w surowszej postaci. Najtrudniejszą kwestią był wymiar środka karnego. Zgodnie z zapisem we wspomnianym wyżej przepisie zakaz taki orzeczony być musiał na czas nie krótszy niż 3 lata. Okoliczności sprawy dotyczące osoby oskarżonego i popełnienie dwóch podobnych czynów w odstępie dwóch dni spowodowały, że Sąd zdecydował się na orzeczenie zakazu powyżej minimalnego jego okresu, tj. na okres 4 lat. Trudno bowiem przyjmować jakiś matematyczny wzór przeliczając ilość promili na lata zakazu, pomijając oczywiste różnice, dotyczące cech indywidualizujących poszczególnych sprawców tego typu przestępstw. Inny niż zastosowany wymiar orzeczonego

zakazu byłby sprzeczny z funkcjami, jakie ten środek karny ma wobec oskarżonego spełnić. Środek karny, podobnie jak i kara, nie ma być odwetem, czy mechanicznym i matematycznym przeliczeniem uzyskanych w sprawie danych. Sąd wziął przy tym pod uwagę, aby całość reakcji prawnokarnej na czyn oskarżonego, tj. zarówno kara, jak i pozostałe konsekwencje prawne czynu, nie była niewspółmiernie surowa. Jedynym sposobem prawidłowego wymiaru zakazu jest prześledzenie zasad z art. 53 kk. Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony nie zasługuje na orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na najkrótszy okres 3 lat, bowiem okoliczności sprawy pozwalają Sądowi na uznanie, nie miało miejsca zdarzenie atypowe, jednorazowe w życiu oskarżonego, skoro był on już ukarany przez Sąd Rejonowy w E. za czyn z art. 87 § 1 k.w. (prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu), a ponadto stan jego nietrzeźwości prowadził pomału do upojenia alkoholowego (i wzrastał z kolejnym badaniem). Co więcej, oskarżony podjął się prowadzenia pojazdu bezpośrednio po wypiciu alkoholu w postaci dwóch piw o pojemności 0,5 litra każde. Nadto zauważyć trzeba, że przez czas trwania okresu zakazu oskarżony będzie musiał powstrzymać się od prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co z pewnością utrudni mu w sposób znaczący codzienne funkcjonowanie, a nadto po upływie okresu trwania zakazu oskarżony obowiązany będzie do ponownego zdania stosownych egzaminów i będzie to niewątpliwie dla niego poważną konsekwencją popełnionego czynu, aby powstrzymać się od popełniania podobnych w przyszłości.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000,- zł, czyli minimalnej, uznając, że sytuacja majątkowa oskarżonego nie pozwoli na uiszczenie tego świadczenia w wyższej kwocie.

Czyny oskarżonego pozostają w zbiegu realnym, a więc Sąd zobowiązany był wymierzyć za nie oskarżonemu karę łączną na podstawie art. 85 k.k. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. mającym podstawowe znaczenie dla granic i wymiaru kary łącznej Sąd mógł zastosować zasadę pełnej kumulacji i orzec wobec skazanego karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, natomiast stosując zasadę pełnej absorpcji karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jakkolwiek – zgodnie z art. 86 § 1 k.k. – przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia (...) r., Rw (...), OSNKW (...) nr (...)poz. (...)). Sąd rozważył przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok SN z (...) r., IV KR (...), OSNKW (...), nr (...), poz. (...), z glosą L. Paprzyckiego, NP (...), nr (...), s. (...)). Między przestępstwami oskarżonego, objętymi realnym zbiegiem istnieje znacząca więź przedmiotowa i podmiotowa, są to przestępstwa popełnione w bliskim związku miejscowym i czasowym, ale godzące częściowo w odmienne dobra, gdyż drugim czynnem oskarżony poza dobrem wymiaru sprawiedliwości godził także w bezpieczeństwo w komunikacji, a to ustalenie sprzeciwia się zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Ponadto popełnienie dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Stąd też Sąd zastosował zasadę częściowej kumulacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisem art. 69 § 1 i § 2 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Taki cel w zakresie prewencji indywidualnej spełni wobec K. D. kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przede wszystkim z uwagi na jego dotychczasową niekaralność. Tym bardziej, że zostało orzeczone obowiązkowe świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł, które pozwoli mu odczuć dolegliwość wiążącą się z efektywnym wykonywaniem orzeczonej kary. Co więcej, okres, na jaki sprawca będzie poddany próbie odnośnie przestrzegania porządku prawnego został wyznaczony na 3 (trzy) lata, a to pozwoli na ewentualną weryfikację trafności przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Z drugiej zaś strony orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że każde przestępstwo spotka się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne chroni wszystkich przed nieodpowiedzialnymi, czy jak w wypadku oskarżonego wręcz spowodowanymi głupotą zachowaniami sprawców przestępstw i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Mając na uwadze fakt, że przestępstwa jazdy w stanie nietrzeźwości są bardzo częste, a powoduje je zwykle, tak jak w przedmiotowej sprawie, brak wyobraźni sprawcy, pożałowania godna i granicząca z głupotą arogancja, każdy wyrok sądu w tego typu sprawach ma szansę istotnie wpływać nie tylko na przestrzeganie norm prawnych, ale w głównym stopniu na poprawę bezpieczeństwa na drogach.

W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary wobec oskarżonego Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał go także do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, uznając że nadużywanie alkoholu z pewnością nie pomoże we właściwym zachowaniu oskarżonego, tym bardziej, że jeden z czynów oskarżony popełnił będąc w stanie nietrzeźwości. Nie bez znaczenia była również okoliczność, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, który oskarżony w niniejszej sprawie dwukrotnie złamał, został wobec niego orzeczony wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w E. wyrokiem z dnia (...)r., sygn. akt VIII W (...) za prowadzenie samochodu w stanie po użyciu alkoholu.

Zgodnie z art. 90 § 2 k.k. w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa zakazów tego samego rodzaju sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej. Dlatego w punkcie IX wyroku w miejsce środków karnych w postaci zakazów orzeczonych wobec oskarżonego w punktach II i IV wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego oraz zakres nałożonych na niego w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., dnia (...) roku.